

Minua on useamman vuoden ketuttanut vanhoilliset tavat. Tiedättekö, kulttuurissa kulkeneet tavat, jotka edelleen hallitsevat ajatteluamme ilman, että edes tiedämme miksi tällainen tapa. "Hattu pois ruokapöydässä!" "Meidän kotona ei hattua ruokapöydässä pidetä!" "Ruokaa pitää kunnioittaa sen verta!" Aha. Aha ja aha! Mitenköhän se hattu sitä kunnioitusta siitä evästä vie? Mitäpä jos hatuton ruokailija ajattelee mielessään että "Ompas surkeeta safkaa, ihan mitätöntä sontaa." ja hattupäinen evästäjä miettii: "Kiitos Jeesus ruoasta, tämä on suuri kunnia päästä tällaisen aterian ääreen." Noh, kummassa saattaapi olla enempi kunnioitusta mukana... Mutta, "Hattu pois päästä!" Plaah. Haarukka vasempaan ja veitsi oikeaan. Aha. Mistäs tällänen tapa? öö...en tiiä, mutta totellaan nyt, kun lampaita ollaan. On tapoja, sääntöjä ja periaatteita joiden syyt ja merkitykset ollaan omassa ajattelussa jätetty välistä. Ihmiset elävät ihmeellisessä unessa, he tavoittelevat asioita joiden tavoittelusta ovat päättäneet aikoinaan muut ihmiset. On hienoja ja turhan kalliita autoa. On omakotitaloa nurmikolla. Kaikilla pitää olla se nurmikko...iso nurmikko. Joku rikas ruhtinas keksi senkin tavan. Halusi viestittää sillä vakin isolla nurmikentällä, että kyllä massia löytyy. Nyt satoja vuosia myöhemmin kaikki haluaa sen nurmikon. Lampaita kun ollaan. Halutaan perhettä ja lapsia ja isoja vastuita. Kun ne ollaan saavutettu, taakka hartioilla painaa sitä luokkaa, että nähdään ulospääsy ainoana vaihtoehtona. Niin sitä erotaan. Pitäisiköhän sitä ihmiskunnan välillä pysähtyä miettimään, mitä ja miksi. Jokainen ihminen voisi oikeasti pohtia, miksi minä jotakin tavoittelen ja miksi minä tuon asian haluan, miksi toimin näin ja ajattelenko itse ollenkaan, vai mukaudunko muottiin. Tuleeko se tavoittelun vimma ulkopuolelta, vai onko sen takana oikeasti omat arvot ja poltteet. Kiitos, julkinen purkaminen auttoi kivasti.